

Ordfører vilde fremstille det, men Mindretallet har slet ikke kunnet forstaa den Ordning, som her blev indført i Fjor den 1te April angaaende dette Spørgsmaal. Det hedder i Grundlovens § 70, at den dømmende Magts Udøvelse kun kan ordnes ved Lov, og naar man i tidligere Tider har ansat flere Dommere, er det ogsaa slet ved særlig Lov. Man har forstaaet det paa den Maade, at det skulde ske ved særlig Lov, og Mindretallet har ogsaa ved sine Bemærkninger i Betænkningen henvist til flere af de Tilfælde, hvor Dommere ere ansatte ved særlig Lov. Imidlertid er det ogsaa i et enkelt Tilfælde slet, at en Dommer er ansat ved Finansloven, men det blev udtryksfuld den Gang, i 1861, fremhævet, at det skete kun paa Prøve, man konstituerede kun en Mand paa Prøve ved Viborg Lands-Overret for at se, om Arbejdet virkelig vilde tiltage. Der var altsaa en særlig Motivering, da man ansatte denne Mand ved Konstitution, og et Aarstid efter blev han ansat ved særlig Lov. Men hvad der her skete i Fjor, skete uden særlig Motivering; hverken Ministeren eller Flertallet kom med nogen Motivering af disse Assessorers Nødvendighed; nej, gennem Arbejdet i Fællesudvalget eller rettere uden for Fællesudvalget blev man enig om at sætte Bevillingen til disse Assessorer ind paa Finansloven, og saa langt var man fra at give nogen Begrundelse, at man saa Dage efter netop forfattede et særligt Lovforslag om Ansættelse af disse Dommere, men en saadan Forkastelse kan dog ikke være nogen Begrundelse for at føre disse Dommere ind paa Finansloven. Vi have fra vor Side derfor ikke kunnet skønne, hvilke Motiver der kunde ligge til Grund for Konstitueringen af disse Assessorer og for Bevillingen paa Finansloven. Man har ikke værdiget os nogen Begrundelse deraf, og saa sige vi ganske jævnt og lige frem uden at ville paajaa at være særlig tapre, at hvis disse Assessorer ere nødvendige, maa deres Ansættelse efter vor Mening ligesom i alle Tilfælde tidligere ske ved Lov; den højstærede Ministre maa da møde med et Lovforslag og begrunde deres Nødvendighed, og Tinget maa da skønne om denne Nødvendighed, tage den under Overvejelse, og var den til Stede, kunde man give en særlig Lov derom. Saaledes mene vi, det vilde være naturligt at ordne Forholdet. Saaledes er det imidlertid ikke blevet ordnet. Nu staa det hen i det uvisse, hvorledes dette Forhold skal opfattes, hvorlænge det skal være løbende som nu. Naar man ser i Statskalenderen, ser man, at disse 2 Assessorer ere konstituerede; de saa altsaa den Vønning, der her

er foreslaaet paa Finansloven. Hvor vidt det skal blive ved i lange Tider, og hvor vidt det er nødvendigt vedblivende at beholde disse Assessorer, derom have vi ikke noget Skøn, og derfor foreslaa vi dem udstemte paa Finansloven.

Jeg har lyst til nærmere at tale om et Samraad, der har været afholdt, nemlig det Samraad, som er nævnt sidst i Betænkningen under Justitsministeriets Budget, vedrørende Retten til Kolportage af Andelslodder i Præmieobligationer. Den ærede Ordfører berørte Spørgsmaalet, og jeg er ikke uenig med ham i hans Udtalelser om de Forhold, han drog frem, men jeg har lyst til yderligere at gøre et Par Bemærkninger derom. Den ærede Ordfører sagde, at ifølge Loven af 6te Marts 1869 er det forbudt her i Riget at kulligere fremmede Lotterilodder. Det er det, og der er sat en høj Bøde derfor, idet Bøden er fra 100 indtil 1,000 Rbl. Staten har jo her i Landet sit eget Lotteri, og det har fra Statsmagtens Side været en Forudsætning, at fremmede Lotterier ikke skulde kunne sælge deres Lodder her ved Siden af det danske Statslotteri. Derfor har man sat disse store Bøder i Loven af 6te Marts 1869. Men end yderligere hedder det i denne Lov: „Sigeledes forbydes det alle at drive Handelsforretning med Beviser for Andele i Retten efter Lodsejler, indenlandsk eller fremmede (de saakaldte Andelslodsejler)“. Handel med Andelslodder er forbudt her i Landet, og derfor er sat Bøder fra 100 Rbl. til 500 Rbl. Man ser tydelig, det har været Lovgivningsmagtens Mening, at al Slags Lotterispil fra Udlandets Side skulde forbydes herinde. Men end yderligere hedder det i vedkommende Lov, at det forbydes „her i Landet særskilt at afhænde eller udbyde til Salg Retten til for en enkelt eller enkelte Træktninger at deltage i Bevinsfordelingen efter udenlandsk saakaldte Præmieobligationer eller andre i Klasse dermed staaende Obligationer, selv om saadan Afhændelse fremtræder under Form af et tilsvarende Salg af selve Obligationen eller under Form af nogen anden Retshandel, naar det af Retten kan skønnes, at denne er valgt i det Djemed derved at undbrage sig det ovennævnte Forbud“. Man ser altsaa tydelig, at det har været Lovgivningsmagtens Mening at forbyde hele dette Væjen. Imidlertid har der jo virkelig i en lang Aarrække her i Landet ikke alene været handlet med disse Obligationer, men ogsaa været drevet særlige Retforretninger, saaledes, at Veksellerer, Bankierer, eller hvad de nu kaldes, have Kolportører, der